

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 7480-12-15

11 יולי 2019

לפני:

כב' השופטת רחל בר"ג-הירשברג – דן יחיד

התובעת

ע"י ב"כ: עו"ד איתמר כהן

הנתבע

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ: עו"ד ענבל לש

פסק דין

1. בעניינה של התובעת, גבי [REDACTED], מונה פרופ' דן בוסקילה, מומחה לרפואה פנימית וראומטולוגיה כיועץ רפואי מטעם בית הדין. המומחה התבקש לקבוע מהו הליקוי שעמו מתמודדת התובעת, ולחוות דעתו בשאלת הקשר הסיבתי בין ליקוי זה לבין אירועים חריגים שהתרחשו בעבודתה של התובעת בימים 15.6.2014 – 4.7.2014.

בחוות דעתו קבע המומחה, בין היתר, כי "האירועים החריגים בעבודתה (של התובעת – רב"ה) היוו טריגר להחמרת תסמונת פיברומיאלגיה קלה שהייתה קיימת עובר לאירועים אלו". לאחר שהופנו אל המומחה, לבקשת הנתבע (להלן: המוסד), שאלות הבהרה. ולאחר שהתקבל מענה להן מאת המומחה, הודיע המוסד, ביום 26.6.2019, פי תביעת התובעת אושרה. זאת בהתאם למכתבו של פקיד התביעות מיום 20.6.2019, אשר צירף להודעתו ושבו מודיע פקיד התביעות לתובעת כי אישר את תביעתה לדמי פגיעה בגין פגיעה "מתאריך 5.6.2015 כתאונת עבודה", וכי הפגימות שהוכרו כתוצאה מהתאונה הן "פיברומיאלגיה – החמרה של מצב קודם".

2. בהחלטה מיום 1.7.2019 התבקשה עמדת התובעת לעניין כוונת בית הדין ליתן להודעת המוסד האמורה על צרופותיה תוקף של פסק דין.

התובעת הודיעה כי נפלה טעות במכתבו של פקיד התביעות בכל הנוגע למועד הפגיעה. על כן ביקשה להבהיר עניין זה ולקבוע כי תביעתה התקבלה. כן הודיעה כי היא עומדת על הוצאותיה. תשובה המוסד התבקשה והתקבלה, ובמסגרתה הודיע המוסד כי הוא מתנגד לפסיקת הוצאות

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 7480-12-15

כנגדו. לדידו הוא פעל בשקיזה ראויה בהליך ומימן את הוצאות המומחה. על כן פסיקת הוצאות נגדו תגביל את יכולתו העתידית לבוא לכדי הסכמות.

3. אשר לדעתי. צודקת התובעת כי נפלה טעות בהודעת פקיד התביעות מיום 20.6.2019. על כן הריני מבהירה כי מועד פגיעתה של התובעת בעבודה הוא מועד התרחשותם של האירועים החריגים בעבודתה בימים 15.6.2014 ו-4.7.2014. ליתר חלקי ההודעה ניתן תוקף של פסק דין. לאמור, תביעתה של התובעת מתקבלת באופן שמחלת הפיברומיאלגיה עמה היא מתמודדת מוכרת כתאונת עבודה על דרך החמרה.

4. אשר להוצאות המשפט: ההכרה בהחמרה במחלת התובעת כבתאונת עבודה נעשתה הודות להליך המשפט. בנסיבות אלה ובהתאם להלכה הפסוקה התובעת זכאית להוצאות משפט, אף אם לא נדרשה הכרעה למוף ההליך (ראו: ע"ע (ארצי) 200/10 מיעארי – המוסד לביטוח לאומי (19.10.2010) להלן עניין מעארי). ואף דעתי היא כי טענת המוסד ולפיה פסיקתן תפגע ביכולתו לבוא לכדי הסכמות עתידיות טוב היה אלמלא נטענה.

אשר לשיעור ההוצאות, הכלל שנקבע בעניין מיעארי הוא כי הבסיס לתשלום ההוצאות הוא כפל התעריף הנוהג בסיוע המשפטי. התובעת ביקשה כי בית הדין יחרוג מן הכלל ויפסוק הוצאות בשיעור גבוה יותר ובאופן שישקף את העובדה כי בהליך זה נדרשו שני דיונים, שני תצהירים, חוות דעת רפואית ועוד. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים דעתי היא כי ההתנהלות בהליך זה לא חרגה מהמקובל ולכן אין לחרוג מהכלל שנפסק בעניין מיעארי. אשר על כן יישא הנתבע בשכר טרחת בא כוח התובעת ובהוצאות בסכום כולל של 4,500 ש"ח. לא ישולמו שכר הטרחה וההוצאות בתוך 30 ימים מיום שפסק הדין יומצא למוסד, יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום מתן פסק דין זה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

5. זכות ערעור: לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 30 ימים מיום שפסק הדין יומצא לצדדים.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ט, (11 יולי 2019), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

רחל ברייג-הירשברג, שופטת